

مقایسه دو روش استفاده از بخیه و چسب بافتی در بستن فلپ‌های پریدنتال در بیماران مبتلا به پریدونتیت متوسط

دکتر احمد مقاره عابد* - دکتر سیدحسام میرمحمدی**

*- استادیار گروه آموزشی پریدونتیکس دانشکده دندانپزشکی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان.

** - دندانپزشک.

چکیده

زمینه و هدف: استفاده از بخیه و چسب بافتی به منظور بستن زخمهای حاصل از اعمال جراحی پریدونتال، پیوند لثه، برداشتن تومورها و غیره دو روش معمول و روزمره می باشد. این مطالعه با هدف ارزیابی کلینیکی و مقایسه اثرات این دو روش در بستن زخمهای جراحی بعد از فلپ‌های پریدونتال در بیماران مبتلا به پریدونتیت متوسط صورت گرفت.

روش بررسی: این مطالعه به صورت تجربی بر روی ۱۵ بیمار (ده زن و پنج مرد) مبتلا به پریدونتیت متوسط با محدوده سنی ۲۵-۵۵ سال که فاقد هر گونه مشکل سیستمیک بوده و نیاز به جراحی پریو در دو سمت دهان داشتند انجام شد. پس از انجام جراحی فلپ تغییر یافته ویدمن (MWF) در بیماران، یک سمت دهان با بخیه (شاهد) و سمت دیگر (آزمون) با استفاده از چسب اتیل سیانوآکریلات به صورت تصادفی بسته شد. بیماران یک و دو هفته پس از جراحی تحت پیگیری قرار گرفته و میزان خونریزی، درد، بهبود زخم، میزان حساسیت و تطابق نسج در دو گروه مقایسه گردید. آزمونهای آماری مورد استفاده شامل آزمونهای Friedman و Sign بود.

یافته‌ها: مطالعه نشان داد استفاده از چسب بافتی در بستن زخمهای جراحی نسبت به بخیه از نظر متغیرهای مورد بررسی در اکثر موارد معنی‌دار نبوده، در حالی که با گذشت زمان به سمت معنی‌دار شدن پیش می‌رود.

نتیجه‌گیری: با توجه به کارایی بهتر چسبهای بافتی در افزایش بهبودی زخم پس از جراحی، کاهش خونریزی، حداقل زمان لازم برای جراحی، جلوگیری از سوراخ شدگی، پارگی و خونریزی بافت لثه و فراهم آوردن بیشتر رضایت بیمار به نظر می‌رسد سیانوآکریلات‌ها جانشین مناسبی برای بخیه‌ها باشند.

کلید واژه‌ها: بستن زخم - چسب بافتی - بخیه - فلپ پریدونتال

پذیرش مقاله: ۱۳۸۵/۲/۲۱

اصلاح نهایی: ۱۳۸۴/۹/۹

وصول مقاله: ۱۳۸۴/۳/۲۵

نویسنده مسئول: گروه آموزشی پریدونتیکس دانشکده دندانپزشکی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان Mogaherehabed@dnt.muc.ac.ir

مقدمه

زخمهای پوستی اگر به صورت سطحی به کار برده شود هیچ خاصیت سمی نخواهد داشت، اما اگر داخل پوست شود تأثیرات سمی متغیری به ویژه در نواحی پرعروق می‌گذارد. (۱-۲)

در حال حاضر چسبهای بافتی با اشکال مختلف بیش از ۲۵ سال است که مورد استفاده قرار گرفته است. استفاده از آنها در چندین کشور اروپایی و کانادا بسیار شایع بوده

چسبهای بافتی اولین بار در سال ۱۹۴۹ توسط Ardis سنتز و در سال ۱۹۵۹، Coover و همکاران موفق به کشف خاصیت چسبندگی ماده مذکور شدند. در اوایل دهه ۱۹۶۰ این ماده در جراحیهای متعددی مورد استفاده قرار گرفت ولی به دلیل مواجهه با واکنشهای التهابی مزمن و حاد، محققان مجبور به ایجاد تغییراتی در فرمول آن شدند. نتایج تحقیقات مختلف نشان داد که چسبهای بافتی برای بستن